

Auzisem despre Dan Lungu că e unul din scriitorii români cei mai traduși și publicați în străinătate. Ardeam de dorința să văd cum scrie! Auzisem și de cartea lui, „Sunt o babă comunistă!” M-a incitat titlul ei și doream să fac rost de ea și, citind-o, să fac cunoștință cu scrisul lui. Norocul meu a fost să o descopăr la Gaudeamus, la standul Editurii Polirom. Am cumpărat-o fără să stau pe gânduri și am început s-o citesc de cum am ajuns acasă. Primul capitol (cel mai reușit din carte) mi-a plăcut atât de mult, încât i l-am citit cu voce tare și soției, la bucătărie, în timp ce făcea mâncare. I-a plăcut și ei și, în continuare, am citit cartea în tandem: când o lăsam eu din mână o apuca ea, când o lăsa ea, continuam eu. Acum, după ce am terminat-o, pot spune despre ea că e o carte bună și că Dan Lungu scrie bine. El scrie simplu și curgător. Nu te obosește cu prea multe descrieri și analize psihologice. Face portrete sumare, schițează tablouri în fugă, dar dă o mare atenție atmosferei, acțiunii și dialogului. Le face toate cu o ușurință uimitoare, fără să facă risipă de cuvinte și fără să se screamă. Este uimitor că, în timp ce citești, toate îți apar în fața ochilor de parcă ai fi acolo!

Eroinei principale a cărții, Emilia Apostoae, alias baba comunistă, nu-i face nici un portret, ne lasă pe noi s-o identificăm, din punct de vedere fizic, cu una din babele nostalgice, de care ne frecăm fiecare, în viața cea de toate zilele. La fel face și cu ceilalți eroi ai cărții și, vă jur, pentru fiecare din ei eu am găsit un corespondent printre cunoștințele mele. Nu-mi dau seama ce se întâmplă cu francezii, nemții, italienii, grecii și turcii, căci și în țările lor s-a tradus cartea?! Ei n-au avut "norocul" să trăiască în Epoca de Aur și nu-mi dau seama cum și-o imaginează ei pe Emilia Apostoae? Pe semne, înainte de-a citi cartea, și-o închipuie aducând cu prototipul țaranului, erou al muncii socialiste, care avea o coasă dublă care tăia și la stânga și la dreapta (fără timpi morți), o greblă înfiptă în fund cu care strângea iarba cosită și o lanternă fixată pe frunte ca să lucreze 24 de ore din 24.

Carte: Sunt o baba comunista

Scris de Sighet Online

Sâmbătă, 03 Decembrie 2011 18:05 - Ultima actualizare Sâmbătă, 03 Decembrie 2011 20:47

Mă mir că cititorul occidental nu este dezamăgit după ce constată că, în fond, Emilia este o femeie simpatică, descurcăreață, care de mică fetiță, născută la țară, își dorea să ajungă la oraș, să devină doamnă și să-și facă unghiile cu oja. N-are nici o importanță că a ajuns doar muncitoare, căci a știut să se descurce, dar nu pe spinarea altora, că asta ar face-o odioasă, ci pe bază de PCR (Prietenii-Cunoștințe-Relații), iar când nu trăgea de fiare la serviciu, își făcea și manichiura. Emilia are și un soț, pe care îl cheamă Țucu, fost lăcătuș mecanic. Amândoi sunt pensionari și au o fată, Alice, ingineră, care a emigrat în Canada și s-a măritat cu un canadian. Acțiunea se petrece fie în zilele noastre, fie în trecut, unde ne poartă amintirile Emiliei. În prezent, bătrânii sunt cam strâmtorați, iar Emilia e nemulțumită. Pentru ea era mai bine în trecut, când, la fabrică, unde ea și colegii ei, deși cam trăgeau chiulul și se ocupau de ciubucuri, salariile erau bunele, iar în afara fabricii, prin relațiile care le avea, reușea să mențină frigiderul de acasă plin. Pentru ea, atunci, fericirea însemna să aibă ce mânca și mai însemna apartamentul cu două camere de la bloc și butelia de aragaz. Încearcă să strângă în jurul ei pe foștii colegi de serviciu și să repună în funcțiune, dacă nu fabrica, care acum era închisă și în paragină, cel puțin atelierul în care lucrase. Constată că, spre deosebire de ea, ceilalți se împăcau cu vremurile noi și că unii o duceau chiar mai bine. Cartea îi ajută pe cei care n-au trăit în comunism să-și dea seama cam cum a fost atunci, e plină de întâmplări nostime și scrisă pe un ton vesel. V-o recomand cu căldură.

sursa:

artemiuvanca.blogspot.com